

DE SCHULD

ROSEMARY HART

ROSEMARY HART BOOKS

De Schuld

www.rosemary-hart.com

Copyright © 2023 Rosemary Hart

Omslagontwerp: Marieke Veringa

Tekstredactie: Marieke Frankema

Romantische Roman

ISBN: 9789403683980

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print-outs, kopieën, of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

‘HOE BEDOEL JE, JE gaat *Ma Chérie* verkopen?’ Van schrik zet ik mijn kopje thee neer, tussen de doorzichtige snoeppot en de Espressomachine.

Het is nog maar acht uur op een zaterdagochtend en we zijn al bijeengekomen in het kleine keukentje achter in het schattige boetiekje dat *Ma Chérie* heet, een smal winkelpand in een oud straatje van de binnenstad met een geornamenteerde stenen luifel, waarbinnen smaakvolle lingerie en intieme speeltjes gevonden kunnen worden.

Evie Kerssens, mijn werkgever en de eigenaresse van de winkel, knabbelt met een schuldbewuste blik aan een koffiekoekje. Haar grijzende haar is zoals gewoonlijk in een onberispelijke knot opgestoken en haar kleding is piekfijn en elegant.

‘Hier denk ik al een tijdje over na,’ vertelt ze, tussen de ene hap van haar koekje en de volgende. ‘Het spijt me dat ik je laat schrikken, Roos, maar ik wilde dat jullie het van mij zouden horen, voordat de zaak al definitief zou zijn.’

Ik wissel een blik uit met Emily, mijn huisgenootje en collega. Met haar handen om een dampende koffiemok gewikkeld leunt ze tegen het aanrecht en fronst lichtjes. ‘Worden we ontslagen?’

Ik vertrek mijn gezicht bij die gedachte. Het is niet zo makkelijk om tegenwoordig nog aan een leuk baantje te komen en ik heb toch echt werk nodig. Mijn studieschuld zal niet door de kaboutermpjes worden

afbetaald en de laatste keer dat ik het weerbericht las, werd er niet gerept over huurgeld dat uit de lucht zou komen vallen.

‘Och jeetje, nee,’ antwoordt Evie snel, terwijl ze met haar handen in de lucht wappert om die malle suggestie af te wenden ‘Nee, ik heb uitdrukkelijk verzocht dat ze jullie twee zullen aanhouden. Dat was geen probleem, zeiden ze.’

‘Ze?’ vraag ik. ‘Dus je hebt al een koper gevonden?’

Evie is even stil. ‘We leggen deze week de laatste hand aan het papierwerk,’ geeft ze dan toe. ‘Het was niet mijn bedoeling om je zo te laten schrikken, meid. Maar ik doe dit nu al dertig jaar, en we maken maar met moeite winst. Ik dacht bij mezelf dat het tijd werd om wat anders te gaan doen...Om de wereld te zien, weet je wel?’

‘Zo slecht draaien we nou ook weer niet,’ zegt Emily beteuterd. ‘We hebben toch genoeg trouwe klanten?’

Een sensueel boetiekje, zo noemt Evie haar winkel graag. In alle eerlijkheid is het gewoon een gezellige seksshop, met aromatische massageoliën, zijden kousen en kanten lingersetjes. Het is de plek waar verliefde paartjes om de paar weken terugkomen om zichzelf te trakteren op zacht ruikende badolie en glijmiddel van hoge kwaliteit, dat je vaak niet in de gewone drogisterij kunt krijgen. Ik heb kleine, eivormige vibrators verkocht aan alleenstaande vrouwen en aangenaam roze siliconen *dilators* aan stellen die worstelden met vaginisme. Niet dat het me zomaar kwam aanwaaien, dat gebrek aan gène – nee, ik moest God, Jezus en de Heilige Geest inwendig geruststellen dat mijn werk in deze winkel heus niet betekende dat ik ineens als een zondaar door het leven zou gaan. Maar toch, na een tijdje voelde ik me er niet meer zo ongemakkelijk bij – ik ben in elk geval gestopt met blozen na de twintigste dildo die ik verkocht. Dat weet ik nog goed, want ik had de tel bijgehouden. Het was een paarse dildo met een opgezwollen eikel, groot genoeg voor een paard – maar dat zei ik natuurlijk niet. Ik glimlachte alleen maar en wenste de vrouw een fijne avond. Twee weken later was ze teruggekomen, dus

waarschijnlijk was ze inderdaad heel content geweest met haar omvangrijke aankoop.

En dat vond ik leuk. We maakten mensen gelukkig, op onze eigen manier.

Want seks is goed, toch? De Heere Jezus heeft ons niet voor niets met een bijna ontembare drang naar orgasmes opgescheept. Da's mijn persoonlijke theologie in elk geval, maar het kost me nogal wat moeite om die met mijn ouders te delen. Ze weten dat ik hier werk en ik geloof dat ze dat maar een beetje door de vingers zien, en bovendien: ook zij moeten wel toegeven dat het deugdelijk is om je medemens blij te maken.

Belangrijker nog, mijn baan hier betekent dat ik me mijn peperdure schilderspullen kan veroorloven. Zelfs met een flinke studentenkorting is hoogwaardige olieverf niet goedkoop, en omdat ik in het derde jaar van de kunstacademie zit en me momenteel voorbereid op een tentamen – en in ons geval bestaat dat uit een tussentijdse kunsttentoonstelling – verbruik ik bovendien heel wat canvas.

'Nou, goed dan. Ik ben blij voor je,' hoor ik Emily zeggen. Ze ziet er zichtbaar meer ontspannen uit nu de mogelijkheid van ontslag van de baan is. 'Je verdient een dikke vakantie, hoor!'

'Ik dacht aan Hawaï,' glundert Evie.

'Maar wie is het dan?' dring ik aan. 'Die nieuwe eigenaar?'

'Eerlijk gezegd weet ik niet veel over hen persoonlijk,' zegt Evie. 'Het is een familiebedrijf. Ze bezitten een paar exclusieve winkels op verschillende plaatsen in het land – *Aphrodite* heten ze – en volgens mij doen ze ook iets online.'

'Grote spelers, dus?' zegt Emily.

Evie neemt een laatste hap van haar koekje. 'Groot genoeg om me op een dure vakantie te sturen. Niet zo treurig kijken, meiden. Het zou heel goed kunnen dat jullie salarissen volgende maand omhooggaan.'

'Volgende maand?' flap ik eruit. 'Zo snel al?'

Evie zucht. ‘Ja. Ze sluiten volgende week de winkel, laten wat verbouwen en zo. Je krijgt alle info, maak je geen zorgen.’

Ik wil nog meer zeggen, maar Evie heeft blijkbaar besloten dat het gesprek voorbij is. Ze drinkt haar laatste slok koffie op en loopt vanuit de keuken naar haar kantoor. Emily en ik slenteren terug naar de voorzijde van de winkel. Ik denk na over deze verandering terwijl ik de nieuw binnengekomen artikelen sorteer – mooie, witzijden setjes lingerie die ik de paspoppen in de etalage aantrek. Ik vind deze winkel leuk zoals hij is. Ik vind het leuk dat we maar met z’n drietjes zijn, Evie, Emily en ik. Ik vind de naam van de winkel leuk. *Ma Chérie*. Het klinkt zo lief, speels en intiem, net zoals geliefden met elkaar praten. *Aphrodite* klinkt gewoon zo cliché. Een beetje ordinair.

‘Volgens mij ben ik niet zo goed in veranderingen,’ brom ik tegen de paspop, die nu helemaal in zijde gekleed is, terwijl ik haar voorzichtig voor het raam positioneer.

‘O, ik weet het niet,’ zegt Emily vrolijk achter me. Ze scrolt door haar telefoon en grijnst een beetje. ‘Die Aphrodite-winkels zien er echt duur uit. Zo van, *met diamanten bezette buttplugs*-duur. Dat is hilarisch.’ Ze begint te kakelen terwijl ze me een item laat zien op wat blijkbaar de webshop van Aphrodite is. Het is inderdaad een zeer glanzend kegelvormig instrumentje. ‘Stel je voor dat je zo’n grote diamant in je kont hebt zitten,’ gniffelt Emily. ‘En kijk eens naar deze mooie dingetje s... Kegelballetjes van rozenkwarts, dat is schattig. Hm, halsbanden met bladgoud...En wat is dit in godsnaam?’

Ik verslik me in een lach. ‘Dat is een kuisheidsgordel, Em. Kijk, er is er ook een voor de heren.’

‘Hebben we die niet in de middeleeuwen achtergelaten?’ protesteert Emily.

Ik haal mijn schouders op. Eén ding heb ik snel geleerd sinds ik hier ben gaan werken: mensen kicken nou eenmaal op wat ze willen. ‘Ik kan niet geloven dat dit een familiebedrijf is. Stel je voor dat je dit met je moeder doet.’

‘Zo te zien zijn het maar twee kerels,’ zegt Emily, die met haar vinger over haar telefoon glijdt. ‘Diego en Antonio Moreno. Huh, waarom klinkt dat zo beke... Aha! Hebbes!’ Ze kijkt op en grijnst. ‘Ze “doen niet iets” online, ze zijn verdomme de eigenaren van MySweetheart. Holymoly.’

MySweetheart is het grootste erotische platform van het land, misschien wel van heel Europa. Ik herinner me nog goed dat het vijf jaar geleden vrij plotseling de sexy afdeling van het internet veroverde. Ik heb er een paar keer naar gekeken, maar voor de meeste content moet je een maandelijks lidmaatschap betalen. Trouwens, hoe zou ik een lidmaatschap op een pornosite uitleggen aan God, Jezus en de Heilige Geest? Of aan mijn *moeder*?

‘Dus de grote hond komt de kleine hond verslinden,’ brom ik nors. Ik begrijp Ems opwinding niet. Voor mijn part bezitten ze alle pornosites ter wereld; Ma Chérie was bijzonder, en nu gaan ze er een zielloos commercieel seksbeest van maken. ‘Laten we weer aan het werk gaan,’ zeg ik. ‘We gaan over vijf minuten open.’

Of ik het nu met de beslissing eens ben of niet, de week gaat snel voorbij. Overdag werk ik de boetiek en ‘s avonds ga ik naar mijn schilderlessen. Mijn nachten worden korter en korter, want ik probeer ook nog alle werken voor de tentoonstelling af te krijgen. Wanneer de vrijdagmiddag ten einde loopt, wuift Evie voor de laatste keer haar klanten uit. Dan trakteert ze ons op taart en champagne.

‘Bedankt dat jullie zo’n geweldige hulp waren’, zegt ze. ‘Goh, wat zal ik jullie missen. Stuur me foto’s van je tentoonstelling, Roos!’

‘Dat zal ik doen,’ beloof ik, met een brok in mijn keel. ‘Heb een geweldige tijd op Hawaï, oké? Je verdient het.’

‘Zorg nu maar goed voor mijn winkel.’ Evie omhelst eerst Emily en daarna mij. ‘Ik weet dat het niet langer van mij is, maar... nou ja... Het zal altijd Ma Chérie zijn onder die glimmende nieuwe Aphrodite-uitstraling.’

‘Zo is dat,’ beaam ik, terwijl ik mijn armen stevig om haar heen sla. ‘En we zullen er goed voor zorgen, en ook voor al die glimmende nieuwe kontdiamanten. Erewoord.’

We giechelen als puberende schoolmeisjes. En als we de deur uitlopen en Evie die voor de laatste keer op slot doet, veeg ik een paar tranen weg. Evies hakken klikklakken op de stoep als ze naar haar auto vertrekt. Ik blijf staan en kijk afwachtend of ze nog achterom zal kijken. Dat doet ze niet. Dan is ze dus echt blij dat ze dit hoofdstuk kan afsluiten.

‘Kom op.’ Emily klopt op mijn schouder. ‘Over een weekje of drie zijn we weer terug.’

‘Maar het zal onze winkel niet meer zijn,’ zucht ik. Ik draai me om en graai in mijn zak naar mijn fietssleutel.

‘Tja.’ Emily zit al op haar fiets op me te wachten. ‘Wijn en Netflix als we thuis zijn, of meteen naar bed?’

‘Geen van beide,’ zeg ik. ‘Ik moet nog een schilderij afmaken.’

‘O, juist, Roodkapje? Ik vraag me af hoe groot en gemeen je die wolf gaat maken.’

‘Net zo groot en gemeen als Diego en Antonio Moreno,’ snuif ik. Ik heb de twee mannen nog nooit ontmoet, en ik betwijfel of ik ooit meer dan een glimp van hen zal opvangen, maar ik heb nu al besloten dat ik ze niet mag.

2

DE WEKEN DIE VOLGEN, voelen bijna aan als een soort vakantie. Emily en ik hoeven niet vroeg uit te veren om bij Ma Chérie te zijn en zo tegen het einde van het semester zijn de meeste colleges al voorbij. In plaats daarvan is iedereen uit mijn klas zich aan het concentreren op de tentoonstelling. Ik breng mijn dagen door in het grote atelier van mijn school, met oordopjes en muziek in mijn oren om de rest van de wereld buiten te sluiten, en verlies mezelf in de subtiële dans van het penseel op mijn doek. Meer dan wat ook houd ik van het werken met kleur. Kleuren die vormen en vlakken van schaduwen en licht creëren, kleuren die de liefde met elkaar bedrijven. Zachte pasteltinten en droomachtige beelden vullen mijn doeken. Ik haal mijn inspiratie uit sprookjes van over de hele wereld. Op dit moment leg ik de laatste hand aan een groot aquarel van Roodkapje in een diep, groen bos. De wolf is slechts een schaduw op haar pad; de vorm van tanden en klauwen versmelt bijna met de vorm van takken en dennennaalden. Ik denk dat dit mijn beste werk tot nu toe is, en ik merk dat ik op zoek ben naar kleine excuses om mijn penseel nog niet neer te leggen.

Mijn avonden breng ik door met Emily. Samen bezetten we één verdieping van een afgebladderd herenhuis van drie verdiepingen dat naast het kanaal staat. Mijn slaapkamer heeft nauwelijks genoeg ruimte voor mijn eenpersoonsbed, een tweedehands fauteuil, een smalle kledingkast en mijn Ikeakast, waar ik wat kunstbenodigdheden en mijn verzameling sprookjesboeken bewaar.

Emily's slaapkamer is niet veel groter, maar ze heeft er een tweepersonsbed in weten te proppen en daarmee alle andere ruimte voor meubels opgeofferd. Ze had geen keus, zegt ze altijd, want zij en haar vriend Boris zijn onafscheidelijk. Ze eten, slapen, studeren en luieren op haar grote bed. Ook doen ze de hoempapa op haar bed. Vaak. Waar ik toch min of meer van mag meegenieten, want deze muren...? Het zou me niet verbazen als ze van karton blijken te zijn. Gelukkig voor mij moet Boris soms lange diensten draaien in een bar, en dan gaan Emily en ik samen eten en naar gekke Netflix-programma's kijken. Het is een prima leventje, voorlopig. Op een dag zal ik genoeg geld gespaard hebben om te verhuizen naar een woning met een toilet voor mij alleen, maar dat zal niet morgen zijn. En waarschijnlijk volgend jaar ook nog niet.

Het is laat als ik eindelijk in bed lig. Net als ik het licht heb uitgedaan, piept mijn telefoon. Ik draai me op mijn zij en lees het binnenkomende bericht.

Max:

Mag ik je oude kamer hebben?

Dat is mijn veertienjarige broertje. Ik trek mijn wenkbrauwen op en typ terug: *Neem me niet kwalijk?*

Max:

Ik heb het mama gevraagd en ze zei dat ik het aan jou moest vragen.

Roos:

Is er iets mis met je eigen kamer?

Max:

Die van jou is groter.

Ik snuif.

Roos:

Ook niet veel. En nee. Dat mag je niet. Wat als ik naar huis wil komen?

Max:

Je zou mijn kamer kunnen nemen?

Nope, schrijf ik terug. Jammer, jongen. Anyway, het is laat. Moet je niet naar school morgen?

Max:

Jij ook toch?:p

Welterusten, bro, app ik en onderneem een nieuwe poging om in slaap te vallen. Maar dan zie ik de melding van een nieuwe e-mail die mijn telefoonscherm oplicht. The grand opening, luidt het onderwerp.

Beste collega,

Zoals je ongetwijfeld weet, verwelkomen we binnenkort een nieuw lid in onze Aphrodite-familie. Graag nodigen wij je uit voor de feestelijke opening van onze nieuwe winkel. Deze staat gepland voor 23 maart. Voor details, zie de bijlage.

Kom de liefde met ons vieren!

Met vriendelijke groet,

Antonio Moreno

Diego Moreno

Ik bol mijn wangen op en laat de lucht er dan weer uit ontsnappen. Geen woord over Ma Chérie. Ik vraag me af hoeveel werknemers van de andere afdelingen van Aphrodite zullen komen opdagen. Het zou me niet verbazen als de uitnodiging ook verstuurd is naar allerlei camgirls en modellen van MySweetheart. Het is bijna jammer dat ik de ongrijpbare heren Moreno nog steeds niet te zien zal krijgen – 23 maart is de dag van mijn kunstpresentatie en mijn ouders komen speciaal voor die gelegenheid op bezoek. Dat ik mijn geld verdien in een erotisch winkeltje, daar zijn ze dus nog maar net overheen. Aphrodite, dat volgens mij schaamteloos pornografisch is, zou ze een hartaanval bezorgen.

Ach, wat maakt het ook uit, denk ik, terwijl ik de e-mail sluit en dan, eindelijk, ook mijn ogen laat dichtvallen. Het is niet alsof de grote bazen mijn afwezigheid zullen opmerken.

‘Hoi, lieverd!’ De armen van mijn moeder omhelzen me stevig. ‘Wat geweldig is dit!

We staan voor mijn kleine hoekje in de schoolhal, die is omgetoerd tot een grote chaotische tentoonstelling. Elk hoekje, gaatje en gangetje is volgepropt met olieverfschilderijen, beeldhouwwerken, vreemde hout- en metaalconstructies, beamers waarop geanimeerde storyboards te zien zijn... het is overweldigend, zelfs voor een derdejaars kunststudente. De meeste kunst die hier tentoongesteld wordt is zo *luid*, bedenk ik me, terwijl ik mijn ogen door de ruimte laat dwalen. Ik slaak een zucht, die niet te horen is in het geroezemoes dat de ruimte vult.

Mijn tienerbroer Max lijkt veel meer belangstelling te hebben voor een metalen constructie links van mijn schilderijen, die kennelijk alleen maar bestaat om eieren in een doorzichtige buis te pompen, die vervolgens in een soort kom terecht komen, waar een automatische mixer de klonters rauw, geel ei door elkaar mixt. Om... kunstredenen, denk ik?

Mijn vader plant een kus op mijn wang. ‘Je schilderijen zijn prachtig, lieverd. Ik kan gewoon meteen zien dat ze van jou zijn.’

Daar moet ik om glimlachen. Mijn werk bestaat uit zachte pastelinten en dromerige voorstellingen. Rustig, een beetje naar binnen gekeerd. Net zoals ik ben.

‘Roosje,’ zegt mijn moeder, ‘nu ik je toch zie wilde ik je vragen of je al plannen hebt voor zondag?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Misschien met Em uit eten, of zo.’

‘Ik zou het fijn vinden als je met ons naar de dienst gaat. Dan kunnen we achteraf samen lunchen.’

‘O...’ Ik bijt zachtjes op mijn onderlip. ‘Het is alleen dat de bussen op zondag zo weinig rijden.’

‘Dat weet ik, maar het is al...wat zal het zijn, twee maanden geleden? De Pniël mist je, lieverd. Ze vragen elke week naar je.’

‘Het spijt me,’ zucht ik. De Pniëlgemeente is de kerk waar onze familie mee vergroeid is, zoals klimop rondom een knoestige eik. Max en ik zijn er gedoopt, hebben er onze catechismus van buiten geleerd, deden met elke club en jeugdkamp mee...Het mag nog een wonder heten dat we in het ziekenhuis geboren zijn en niet recht voor de preekstoel van de dominee. Ik geloof niet dat mijn ouders vrienden hebben die geen deel uitmaken van de hechte, zij het flink vergrijsde gemeenschap. Maar sinds ik uit ons dorp ben weggetrokken om naar de kunstacademie in de stad te gaan, heb ik mijn bezoeken aan de kerk verslonsd. Misschien heeft mam gelijk en wordt het tijd dat ik mijn neus weer laat zien.

In de zak van mijn spijkerrok begint mijn telefoon te trillen. Ik negeer het. ‘Ik denk dat ik dan wel kan regelen dat ik...’ Het gezoem bij mijn kont stopt, en begint dan tot mijn ergernis opnieuw. Ik rol met mijn ogen, trek mijn telefoon tevoorschijn en frons naar het onbekende nummer dat op het scherm knippert. ‘Hallo?’

Er klinkt gebrom van een lage mannenstem, maar de machine naast me heeft zojuist twee eieren tegelijk laten sneuvelen en er stijgt een gejuich op dat door de hele ruimte galmt.

‘Wacht even,’ zeg ik in mijn telefoon, terwijl ik me weghaast van het lawaai. Het valt niet mee om een rustig plekje op te sporen. Uiteindelijk vind ik een afgelegen trapgangetje en kan ik een deur achter me dichtdoen. ‘Sorry. Met wie spreek ik?’

‘Roos?’ antwoordt de stem.

‘Nee, ik ben Roos,’ zeg ik.

Ik hoor wat gegriinnik aan de andere kant van de lijn. ‘Fijn dat ik je eindelijk te pakken krijg. Je spreekt met Diego Moreno. Je nieuwe baas.’ Een stilte. ‘We hebben vastgesteld dat je afwezig bent bij de opening van Aphrodite. Ben je ziek?’

Mijn kaak zakt open en in mijn maag spant zich een nerveus bundeltje samen. Zijn ze soms boos op me?

‘Roos?’

‘Ik...nee,’ weet ik te zeggen. ‘Ik ben niet ziek.’

‘Waarom ben je er dan niet?’ Zijn stem is diep en warm. Als het zachte gegrom van een leeuw. Ik weet niet waarom dat plotseling kippenvol op mijn armen teweegbrengt.

‘Het spijt me. Ik had al iets anders...met school. Ik ben op school.’

‘Ah, juist.’ Er valt wederom een korte stilte, en ik vraag me af of hij wacht tot ik verdere uitleg zal geven. Ik weet niet of ik hem wel een verklaring schuldig ben, maar toch voel ik een bloes over mijn wangen kruipen.

‘Ik wist niet dat ik iets verkeerd deed,’ zeg ik. ‘Ik wist niet dat ik verplicht was om daar te zijn.’

‘Niet als je les hebt. Onderbreek ik een college?’

‘Nee hoor,’ zeg ik snel. ‘Het is een tentoonstelling. Eigenlijk is het een soort tentamen. Mijn familie is gekomen om het te zien, dus ik kon het echt niet maken om...’

‘Natuurlijk.’ Misschien verbeeld ik het me, maar het lijkt alsof zijn diepe stem een beetje extra warmte heeft gekregen. Glimlacht hij? ‘Je eerste werkdag is maandag, als ik het goed heb?’

‘Ja,’ zeg ik.

‘Kan ik ervan op aan dat je er dan bent, Roos?’

‘Natuurlijk!’

‘Goed. Ik zie je dan. Je zult de nieuwe winkel geweldig vinden.’

Niet zoveel als ik van Ma Chérie hield, maar ik ben niet brutaal genoeg om hem dat te vertellen. Voordat ik nog maar iets kan zeggen, wordt er opgehangen. Ik knipper met mijn ogen. ‘Oké. Dag?’

Nu ik hier toch even in alle rust sta, stuur ik Emily een berichtje:

Roos:

Ik kreeg net een telefoontje van Diego Moreno.

Emily:

OMG! Het spijt me zo! Hij kwam recht op me af en begon me te ondervragen alsof hij de Spaanse Inquisitie was...

Emily:

...Dingen als waar je bleef en waarom je er niet was en of je vaak werkdagen overslaat...

Emily:

...Heb je eer natuurlijk verdedigd. Zit je in de problemen?

Ik glimlach een beetje en typ een snel antwoord:

Roos:

Niet echt. Hij leek het goed te vinden toen ik zei dat het voor school was. Maar jeetje, ik had geen telefoontje verwacht. Super intens.

Emily:

Wacht maar tot je ze ziet. Intens is het woord.

Roos:

Is het in ieder geval een leuk feestje?

Emily:

Waanzinnig. Champagne uit een fontein, halfnaakte paaldansende strippers. Heerlijke kaasjes en snacks en zo.

Ze stuurt een paar snelle kiekjes. God sta me bij, er is daar inderdaad een fontein die champagne spuit en ik zie op de achtergrond de schaars geklede kont van een beeldschone dame. Ik stuur een emoji terug met een verbijsterde uitdrukking.

Roos:

Het is niet langer Ma Chérie

Emily:

Nope. Ik wou dat je hier was. Ken geen van deze mensen.

Roos:

Ergens wou ik dat ook wel, nu ik dit zie...

Terwijl ik terugkeer naar de tentoonstelling – die plotseling nogal tam lijkt – vraag ik me af wat me te wachten staat als ik maandag voor het eerst weer aan het werk ga.

3

IK KAN MIJN OGEN niet geloven wanneer mijn eerste dag als medewerker van Aphrodite aanbreekt. De buitenkant van het gebouw is nog steeds de oude Ma Chérie, maar de binnenkant heeft een radicale transformatie ondergaan. Weg zijn de kleurig beschilderde planken, de smalle toonbank met zijn schaal condooms alsof het een snoeppot is; weg zijn ook de smaakvolle prenten aan de muur van sensuele dames in Art Nouveau-stijl. Ik had Evie geholpen die uit te zoeken, en we vonden ze allebei mooi, maar het blijkt dat de heren Moreno geen kunstwerken kunnen waarderen. Als de winkel een vrouw was geweest, was ze van een eigenzinnig sexy meisje veranderd in een gewiekste verleidster. Dit is Sandy aan het einde van de film Grease, strak omhuld door zwart leer en latex.

Zwart leer zijn ook de strips die langs de strakke, glanzend witte toonbank lopen. Voor de etalage staat een levensgroot, gouden beeld van de godin van de liefde in al haar bekoorlijke en naakte glorie. Verder is alles donkerpaars en dieprood, van de vloerbedekking tot de zware, fluwelen gordijnen die voor de pashokjes hangen. Lingerie en verleidelijke nachtkleding hangen aan gouden hangers en achter verlichte glazen raampjes liggen de met edelstenen bezette speeltjes uitgestald, alsof het de kroonjuwelen in een museum zijn.

Emily draait met gespreide armen een rondje. ‘Wat vind je ervan?’

Wat vind ik ervan? Ik blaas de lucht uit mijn longen. ‘Hotemotensekstentoonstelling.’

Emily grinnikt. ‘Er ligt nog een hoop achterin dat uitgepakt moet worden. Wil je daarmee beginnen terwijl ik koffiezet? De koffie is trouwens van gesmolten goud gemaakt.’

Het is mijn beurt om te grijnzen en ik begeef me naar het magazijn achter in de winkel, waar een torenhoge stapel dozen op me staat te wachten. Ik begin bij de bovenste en werk gestadig de rij af naar beneden. Emily komt even binnen om me een stomende koffiemok te overhandigen. Met een sprongetje van mijn hart constateer ik dat de mokken zijn achtergebleven. Kennelijk mogen die nog wél bestaan in de nieuwe winkel. Ik slurp van de zwarte drank – ja hoor, *onmiskenaar* de smaak van vloeibaar goud – maar dan sis ik wanneer ik mijn verhemelte lelijk brand en zet ik de koffie snel neer om af te koelen. Ondertussen vergaap ik me aan alle luxe items die uit de dozen komen. Met de dozen waarop met rode stift *etalage* staat geschreven, ga ik verder. Emily loopt heen en weer om de spullen mee naar voren te nemen.

Met een stanleymes snijd ik voorzichtig een volgende doos open. Binnenin liggen partijtjes lingersetjes, bestaande uit zachtjes glinsterende, crèmekleurige zijde en satijn. Ik haal ze één voor één uit hun doos en bewonder de manier waarop de stof golft en rimpelt door die beweging; als gesponnen engelenhaar. Er zijn korsetten, slipjes, kousen met prachtige randjes van kant en jarretels. In de korsetten is over de buik een subtiel motief van rozen verwerkt en de cups zijn bijna geheel doorzichtig, behalve daar waar de rozenblaadjes nét genoeg huid willen bedekken om de verbeelding van de geliefde te prikkelen. Overal glinsteren minuscule siersteentjes – zouden dat échte diamantjes zijn? – die van alle kanten het licht vangen. Als ik met mijn hand over de binnenkant ga, krijg ik het idee dat de hele set als een soepele tweede huid naadloos om mijn eigen lichaam zou kunnen sluiten. Ma Chérie verkocht prima lingerie, ontzettend leuk voor een romantisch avondje met je geliefde...Maar dit is andere koek, dat voel ik tot diep in mijn lijf wel aan. Dit is het soort spul dat de maîtresse van een miljonair zou dragen. Ik werp een blik op een van de prijskaartjes die aan het korset bungelt en vertrek mijn gezicht

tot een grimas. Twaalfduizendzestig euro, enkel voor het korset en het slipje, zeshonderdzestig euro voor de kanten kousen en jarretels. Dit gaat *never ever* mijn rondingen sieren, zelfs als ik een vriend had.

Als ik van voorin de winkel stemmen hoor, schrik ik op. Die verdomde lingerie had me bijna in een trance gebracht terwijl ik me inbeelde hoe het zou zijn om zo'n soort vrouw te zijn. Ik duw een paar lokken kastanjebruin haar achter mijn oren en wil net de volgende doos openen als ik Emily een nerveus lachje hoor slaken. Maf. Emily is niet het type om snel nerveus te zijn. Als ik mijn oren spits om te horen wat haar nou zenuwachtig zou kunnen maken, verstijf ik even. Er klinkt een mannenstem die iets zegt wat ik niet versta, gevolgd door een antwoord van een tweede man. En die diepe stem komt me bekend voor. Dat is het geluid dat rechtstreeks uit de buik van een brommende leeuw zou kunnen komen.

'Die moet hier achterin staan,' hoor ik Emily zeggen. Voetstapen komen naar het magazijn toe. Ik haast me overeind vanuit mijn niet-zo-elegante gehurkte houding en voel hoe mijn voet tegen iets hards op de grond stoot. De zwarte vlek die als olie over de onberispelijke crèmekleurige zijde verspreidt, doet mijn adem in mijn longen stollen.

Mijn koffie.

O mijn God.

O mijn God.

Het is alsof er een vacuüm in mijn hoofd ontstaat; alles wordt stil en leeg, rationele gedachten worden weggezogen en wat overblijft is enkel een bruisende paniek.

De hele inhoud van mijn koffiemok is over de peperdure lingerie gemorst.

Met ijdele hoop dat ik nog iets van de situatie kan redden, gris ik alles van de grond af. Koffie druipt in straaltjes van de kousen en de slipjes naar de vloer.

'Roos?' Emily bevriest nadat ze één stap over de drempel heeft gezet en ontmoet mijn hert-in-koplampen blik. Ze heeft slechts één tel nodig

om de situatie te registreren, dan neemt haar gezicht de kleur van bedorven slagroom aan en reflecteren haar ogen mijn eigen paniek.

Achter Emily verschijnen twee mannen, die fronsend tot stilstand komen als mijn vriendin niet verder loopt.

Ik ben bevangen van afschuw en kan mijn blik niet losrukken van de twee mannen die voor me staan. Er bestaat geen twijfel over hun identiteit –

Antonio en Diego Moreno, mijn nieuwe bazen. De familiegelijkenis is onmiskenbaar. Ze zijn allebei lang en donker, hoewel de één slank en atletisch gebouwd is, als een jaguar, en de ander de schouders van een krijger heeft. Donker haar in lange dreadlocks, ogen zo zwart als de koffie die me nu voor eeuwig zal achtervolgen.

Drup, drup, drup. Het stroompje koffie loopt nog steeds van de zijde in mijn handen naar de grond, waar het langzaam een tweede poeltje vormt.

Woorden borrelen bij me omhoog en stollen dan achter in mijn keel, tot ik het gevoel heb dat ik erin stik. Mijn hart raast als ik de twee mannen een blik zie uitwisselen en dan hun blikken naar beneden volg terwijl ze de omvang van deze ramp in zich opnemen.

De jaguarachtige man kantelt zijn hoofd wat schuin. ‘Dat is drieëntwintigduizend euro aan koffie.’

De pure omvang van dat bedrag treft me als een mokerslag. Nog nooit in mijn leven heb zoveel geld op mijn rekening gehad en nu heb ik het zomaar, met een trap van mijn voet, gestolen van mijn werkgevers. Mijn gezicht is gloeiend heet en ongetwijfeld zo rood als een stoplicht, de hals van mijn jurkje plakt ongemakkelijk tegen mijn bezwete nek aan.

De breedgeschouderde man met de dreadlocks richt zijn ogen rechtstreeks op mij. ‘Roos, neem ik aan?’

Aan de klank van zijn doordringende stem hoor ik dat dit Diego is.

Met de grootste moeite pers ik een geluid uit mijn keel. ‘Het was een ongeluk! Ik wilde niet...O, nee, het spijt me zo!’

Ik doe mijn mond dicht als Diego kort met zijn hoofd schudt. ‘Emily, neem het alsjeblieft even van Roos over. Ik weet zeker dat ze zich wil gaan opfrissen.’

Ik werp een blik omlaag en merk plotseling dat er zwarte koffievlekken zitten op mijn gele jurkje met witte polkadots. Ik had niet gedacht dat ik nog meer in verlegenheid gebracht zou kunnen worden, maar nu ik er ook nog eens als een sloeber uitzie, is mijn vernedering compleet. Ik laat mijn hoofd hangen en mompel een woord van dank. Emily trekt voorzichtig de verpeste zijde uit mijn handen en knijpt zachtjes in mijn arm. Terwijl ik als een schuldige hond wegsloop naar het personeelstoilet, hoor ik Antonio Moreno zeggen: ‘Gooi dat maar bij het vuilnis.’

Ik verstop me in het kleine toilet en staar naar mijn bleke spiegelbeeld boven de wastafel. Mijn mascara begint al uit te lopen, want ik kan mijn tranen maar moeilijk bedwingen. Ook mijn neus begint te druppelen. En omdat ik geen reservekleden heb om aan te trekken, kan ik alleen maar zo goed mogelijk de koffievlekken met water en wc-papier proberen schoon te deppen. Ik weet niet of het aanzicht van de doorweekte gele stof nou veel vleiender is dan de koffievlekken. Ik maak mijn neus schoon en veeg mijn ogen droog en haal een paar keer diep adem. Het was een ongeluk. Ongelukjes gebeuren, toch? Vergissen is menselijk... Hoewel mijn vergissingen nog nooit drieëntwintigduizend euro hebben gekost.

Met lood in mijn schoenen keer ik terug naar de winkel. Emily is in gesprek met een paar klanten – de allereerste klanten van Aphrodite, realiseer ik me zwakjes. Het is een echtpaar van in de veertig. Ik werp een heimelijke blik op ze. Mooie jas, dure schoenen, een handtas die een klein fortuin moet hebben gekost. En hier sta ik, in mijn doorweekte jurk.

Als Emily me ziet, excuseert ze zich bij de klanten en wrijft ze zachtjes over mijn schouders. ‘Gaat het wel? Wat gebeurde er nou?’

‘Ja,’ mompel ik. ‘Ik struikelde gewoon over die stomme mok.’

‘Het spijt me,’ fluistert ze. ‘Ik had je die koffie niet moeten brengen.’

‘Niet jouw schuld.’ Ik wrijf met mijn handen over mijn gezicht, voor ik weer kan gaan snotteren. ‘Ik had ook beter moeten weten, met al dat dure spul.’

‘Ze hebben gevraagd of je in het kantoorje kunt komen,’ zegt Emily met een nogal verontschuldigend toon. ‘Zodra je opgefrist was.’

Ik laat een zachte kreun horen. ‘Ik heb het echt verpest, hè? Eerst het openingsfeest en nu dit.’

Emily trekt een sympathiek gezicht. ‘Je redt het wel.’

Dat is ook wat ik mezelf wijs maak, wanneer ik op de deur van het kantoorje klop en probeer om er rustig uit te zien. Ik bedoel, wat is het ergste wat ze kunnen doen? Een scheldkanonnade over me uitstorten? Ik zou ter plekke een kleine dood sterven, maar aan het eind van de dag zou ik veilig en wel in bed liggen met Netflix, koekjes en een grote kop thee.

Diego’s lage stem antwoordt: ‘Kom binnen.’

Ik stap naar binnen, sluit de deur en klem mijn handen iets te kramachtig ineen. *Houd je kin recht*, verwijt ik mezelf. Ik ben geen dapper persoon, maar ik hoeft toch ook geen watje te zijn?

Ze hebben de kleine kantooruimte opnieuw bemeubeld. Waar Evie niet meer had dan een simpel Ikea-bureau, met een vaas nepzonnebloemen naast haar laptop en een pot koekjes rechts van haar, hebben Diego en Antonio nu een strak, glimmend bureau dat het grootste deel van de kamer in beslag neemt. Er staan twee computermonitoren en er is maar één stoel aan mijn kant van het bureaublad.

‘Roos.’ Zelfs vanaf hier kan ik zien dat Diego’s ogen over mijn geruïneerde jurkje dwalen. ‘Je hebt je toch niet verbrand, hoop ik?’

Niet helemaal de eerste vraag die ik had verwacht. Verbaasd schud ik mijn hoofd. ‘Eh... Nee. Ik ben in orde.’

‘Goed.’ Hij gebaart naar de lege stoel en ik ga langzaam zitten, mijn knieën aan één kant, mijn handen in mijn schoot op de manier waarop mijn moeder het me geleerd heeft. Damesachtig. Hopelijk ziet het er ook kalm en beheerst uit. Opnieuw heb ik het gevoel dat zijn ogen

een spoor over mijn huid trekken, recht onder mijn jurkje door. De haastig voorbereide toespraak die ik tijdens mijn korte verblijf in de wc had voorbereid, sterft een stille dood. Zijn ogen zijn zwart als de middernachtlucht, omgeven door lange, donkere wimpers en zware wenkbrauwen, geplaatst in een gezicht dat zowel streng als verleidelijk is. Precies het soort man dat succesvol zou zijn in de porno-industrie. En zeker niet het soort man dat me ooit zo lang en met zoveel belangstelling zou aankijken.

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt hij.

Ik bevochtig mijn lippen en weet dat ik alleen de waarheid kan opbiechten. ‘Ik was slordig. Het spijt me zo. Ik zweer dat dit nooit eerder is gebeurd.’

‘Dat hoop ik ook.’ Antonio trekt een wenkbrauw naar me op. ‘Dat was drieëntwintigduizend euro slordigheid.’

‘Dat weet ik. Ik...ik neem er volle verantwoordelijkheid voor. Dit is ook niet hoe jullie de eerste dag van Aphrodite wilden beginnen.’

‘Het is niet onze eerste Aphrodite,’ brengt Diego me in herinnering. Hij laat zijn ellebogen op het bureau rusten en leunt naar voren. ‘Wat moeten we nu met jou aan, Roos? Ik wil niet degene zijn die je op je eerste dag ontslaat, maar...’

‘Ontslag?’ Ik voel mijn lichaam verstijven. ‘Je kunt me niet zomaar ontslaan... Daar zijn regels voor!’

‘Er zijn ook regels in deze winkel. Geen eten en drinken toegestaan achterin. Het stond allemaal in het informatiepakket dat we je gemaïld hebben.’

Ik word warm en dan meteen weer koud. Die e-mail moet ik over het hoofd hebben gezien. ‘Maar jullie verzekering dekt dit soort ongelukken toch wel?’

‘Uiteraard. Je hebt ons niet te gronde gericht.’ Diego toont een glimlachje, alsof het idee alleen al grappig is. ‘Maar momenteel ben ik bang dat we niet zeker weten of we je wel aan willen houden. Door koffie

mee naar achteren te nemen, zou je kunnen zeggen dat je nalatig bent geweest. Dat is voor ons een reden om niet met je door te gaan.'

'Maar... Evie zei dat dat je beloofd had om ons aan te houden,' antwoord ik zwak.

Antonio kijkt enigszins verbaasd. 'We hebben afgesproken om jullie beiden een proefperiode van drie maanden aan te bieden. Er is geen regel dat we jullie moeten aanhouden als jullie prestaties niet bevredigend zijn. Bovendien...' Hij spreidt zijn handen, waar meerdere ringen aan zijn lange vingers glimmen. 'We hebben nog geen kans gehad om je nieuwe contract met je door te nemen.'

Mijn oren suizen. Ik word ontslagen. En het is helemaal mijn eigen schuld. 'Alsjeblieft,' hoor ik mezelf mompelen en tot mijn uiterste schaamte hoor ik hoe wanhopig mijn stem is geworden. 'Er zijn zo weinig vacatures, de laatste tijd. Ik ben een student. Ik...ik heb deze baan nodig, anders kan ik de huur niet betalen, en ik –' *Ik verwacht niet dat ik met alleen mijn kunst mijn studieschuld kan afbetalen, nooit niet.* Ik bijt mijn tanden in mijn onderlip, voordat ik dat stukje informatie kan toevoegen. Dat zou te triest zijn.

Antonio zegt niets, maar Diego's ogen lijken zachter te worden – een klein beetje maar. 'Heb je geen ouders die je een beetje kunnen spekken?'

'Ik heb wel ouders,' zeg ik schor. 'Maar die kunnen me niets lenen.'

Tot mijn verbazing knikt hij. 'Geloof me, Roos. Wij begrijpen het. Wij hadden ook niets. Maar daar hebben we ons niet door laten tegenhouden.'

Ik kijk van de één naar de ander. Wat moet ik dan doen? Mijn ontslag niet accepteren? Een formele procedure aanspannen? Ik zou niet eens weten hoe ik dat zou moeten aanpakken; over die dingen heb ik nooit hoeven nadenken met Evie aan het roer. De stilte vult de kamer ongemakkelijk op. Ik bevochtig mijn lippen opnieuw. 'Wat als ik jullie terugbetaal?'